Vol. VI. No. 9 ★ ORGAN OF THE SLOVENE COMMUNITY IN AUSTRALIA, "THOUGHTS" ★ SEPTEMBER, 1957

SLOVENSKI INFORMATIVNI LIST V AUSTRALIJI. SYDNEY, MELBOURNE, ADELAIDE, PERTH, BRISBANE, HOBART. ★ Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

NAŠI PROBLEMI

(Zgosceno iz VESTNIKA).

SLOVENCI, KI SE NASELJUJEMO v tej deželi, stojimo več ali manj pred istimi vprašanji in težavami. Nasilno smo bili iztrgani iz okolja, v katerem smo zrasli, za katero smo bili vzgojeni in v katerem smo gledali svojo bodočnost. Naj že trdimo, da smo prišli sem iskat svobode, kruha ali miru, prvi problem je za vsakega isti: Kaj bom jedel, s čim bom pokrival svojo goloto, kje bom našel streho nad svojo glavo?

To so skrbi novih naseljencev po vsem svetu in morda jih je v Avstraliji še najlaže rešiti. Ko ima novo pečeni Avstralec delo, je običajno njegova naslednja skrb, da se čim prej spravi iz državnega hostela, oziroma, da neha delati nadlego v hiši svojega gostitelja. Samec si bo kaj lahko našel stanovanje, družina malo teže, vendar prej ali slej ga najde vsak in od tega trenutka dalje ni več popotnik, pač pa eden od tisočev, ki se izgubljajo v vrvežu vsakdanjega življenja. Postal je zopet samostojen človek in živi normalno življenje. Morda se njemu ne zdi normalno, ker se na vsakem koraku razlikuje od onega, ki ga je bil vajen doma. Naj mu je novo okolje všeč ali ne, mora se ga privaditi in se vživeti vanje. Končno je on prišel v Avstralijo in ne Avstralija k njemu. Prvi in najnujnejši korak v novi način življenja je priučitev jezika. Bister ali zabit, mora se ga naučiti, če noče kakor gluhonem tavati v novem svetu.

Do te stopnje napravimo vsi precej eno in isto pot, ker so naše osnovne potrebe enake. Od tu dalje se pa cepi naša pot v skladu z našimi nadaljnjimi potrebami. Eden bo začel štediti, da si postavi lasten dom. Drugi bo na obroke kupil motorno kolo, da si malo zrahlja prezdrave kosti. Tretji bo začel žreti knjige, ki jih je pogrešal, odkar je odšel od doma. Četrti bo ure in dneve preslonel v hotelu in v šumečem pivu iskal radosti novega življenja. Vsak pač ubere pot, ki njegovim potrebam najbolj odgovarja. In če ne čuti v sebi drugih potreb kot napolniti si želodec, se bo na tej poti tudi izgubil. Novi „way of life" ga bo polagoma vsrkal in v teku časa brez sledu in koristi požrl.

Ta ali oni se bo morda spomnil, da je izšel iz verne družine, in ga bo pot mimogrede zanesla tudi v cerkev. Po par neprijetnih izkustvih, ko se je znašel pojoč slavo božjo v družbi metodistov, prezbiterijancev ali kaj podobnega, bo končno le kje našel katoliško cerkev. Pa bo verjetno spet razočaran, ker ne bo razumel jezika, ne poznal pesmi in običajev, tako raz ličnih od onih, ki jih je bil vajen doma od rane mladosti. Pri scru mu bo, kakor da mu je iztrgan iz duše del vere same. Ali bo vsak v svoji veri tako globok, da jo bo ohranjal živo tudi brez pesmi in običajev, ki so ga doma priklepali nanjo kot njeni bistveni znaki?

Koliko jih po nekaj letih življenja v novem okolju še čuti, da imajo še dolžnosti do svojega naroda? Saj so svobodni! Svobodni, da sprejmejo „prepričanje", ki jim najbolj koristi. Svobodni, da pozabijo vse, kar jim je bilo nekoč sveto, pa jim danes ne nudi materialnih koristi. Ali se jim bo zdelo še vredno gojiti slovenske običaje in ljubiti svoj narod, ko jim ne nudi ničesar . . .

Gotovo je, da naš narod izgublja rojake, ki mislijo, da lahko zavržejo svojo preteklost in postanejo nekaj novega. Pa niso ne tič ne miš. Svoje slovenstvo lahko zavržejo, a s tem še ne postanejo Avstralci. Kvečjemu „Novi Avstralci" — čudna pasma človeškega rodu brez preteklosti in brez bodočnosti. Kratek utrinek v zgodovini, ki pa o njem ne bo poročala, ker nima kaj povedati.

Kaj moremo storiti, da rešimo rojake, ki v pijači utapljajo svojo osamelost, rojake, ki v osamelosti pozabljajo na kri, ki jim polje po žilah, in rojake, ki jih je kakorkoli drugače prizadela usoda?

Težko je od nas mnogo pričakovati, ker smo pač Slovenci. V naravi nam je, da z vsakim tujcem govorimo v njegovem jeziku, tudi če le s težavo lomimo nekaj besed. Radi spoštujemo tujca, ne ker je morda naš predstojnik ali družabno na višji stopnji, ampak zaradi golega dejstva, da je tujec. Če pa vidimo rojaka, ki je zašel v neprilike, se rajši obrnemo proč, češ, si bo že pomagal, saj ima iste priložnosti kot jaz . . .

Rešitev je v nas vseh. V naši volji in želji, da se strnemo, se med seboj krepimo in bodrimo. In to tudi, kadar nam ne gre vse lepo v redu. Iščimo stikov z rojaki, kjerkoli se pokaže prilika. In če se sama ne ponudi, poiščimo tudi priliko. Strnimo se okrog svojega dušnega pastirja, kadar pride med nas in nam vsaj za kratko urico povrne v spomin službo božjo, h kateri smo nekoč sledili svoji materi. Čitajmo in podpirajmo slovenski tisk in učimo svoje otroke čitati njihovo materinščino. Strnimo se okrog svojih društev in klubov in ustanavljajmo nove.

Mogoče nekomu ta ali oni klub ni všeč. Prav gotovo bi se dalo marsikaj spremeniti in popraviti. Toda kako naj se popravi in izboljša, če niheče ne pove svojih želja? Nismo vsi v vsem istega mnenja in je prav, da nismo. Od vsakega pa smemo pričakovati, da spoštuje mnenje drugih. Če v svoje delo za skupnost ne mešamo svojih političnih prepričanj in stremljenj za osebne koristi, se bomo prav lahko zedinili na skupnem programu, ki naj z malenkostno osebno žrtvijo vsakega poedinca prinaša morda še neslutene koristi naši narodni skupnosti in s tem spet vsakemu poedincu.

Le s skupnim složnim delom, h kateremu naj nas priganja naša notranja narodna zavest, bomo rešili propada in izginotja v morju tujstva poedine rojake in naš narod v celoti. Tako bomo imeli nekaj, na kar bomo lahko ponosni. In se nam ne bo treba hvaliti le s polnimi želodci. — *Miloš Abram.*

Devin

Niso bile samo sanje
in ni bil vse samo odmev
življenja sijočnih, neznanih poti —
to vrisk je bridkosti in sreče,
ta pesem, ki v naju živi.

Od morja, od vseh zlatih luč
se odbil je odmev hrepenenja
in vrača se v moje odprte dlani:
vonj smolnih češarkov in brinja
in mokrih, opolzkih čeri.

Ti zlati, pojoči valovi!
Šla bi do obale, do izmučenih alg —
glej, v dlan se mi pesek preliva,
glej, v školjke se pesem izliva
in s tabo v večnost drhti.

NEVA RUDOLF.

„MISLI" IN NJIH FINANCE

Od časa do časa je le treba tudi o tem kaj povedati, čeprav diši po nepriljubljeni „kampanji". Treba je povedati, da ne doživimo kakih nepričakovanih presenečenj.

Za tiskanje in razpošiljanje MISLI na 8 straneh — 1100 izvodov — potrebuje uprava mesečno poprečno £80. Ker ima božična številka šteti 16 strani in ker KOLEDARČEK stane skoraj toliko kot ena številka, mora uprava spraviti skupaj za en letnik 14 krat 80 funtov—1120 funtov.

Nadaljnji izdatki: najemnina in oprema pisarne, korespondenca, popravila itd. znesejo letno nekako 200 funtov. Krili naj bi se z oglasi, če gre po sreči.

Vse delo uredništva in uprave je popolnoma brezplačno — in ga ni ravno malo. Kljub temu nekateri verjamejo, da je izdajanje slovenskega lista v Avstraliji dobičkanosen „business" . . .

Do 20. avgusta letos je plačalo naročnino 600 prejemnikov lista. K sreči so ti zvesti prijatelji navrgli 200 funtov za tiskovni „sklad". Da tega ni bilo, bi MISLI bile že bankrotne. Tako pa dolga nimajo, denarja pa za eno številko in pol.

Na „opomine" v juliju je bilo doslej malo odziva. Če v dveh prihodnjih mesecih ne pride skupaj še kakih 300 funtov, bo božična številka na 8 straneh namesto na 16, kot zadnji dve leti. In s kakšno korajžo naj potem človek začne nov letnik? Res je ostalo nekaj rezerve od lani — kampanjsko leto! — toda na par stotakov ne moremo zidati, če se letošnji letnik ne bo sam vzdržal.

Prijatelji in neprijatelji lista naj vzamejo te vrstice na znanje in narede primerne zaključke. Neprijetno bi bilo, če bi morala nekoč napraviti „primerne zaključke" na tihem sama

Uprava.

V SPOMIN ARHITEKTU PLEČNIKU

P. Martin.

NE MOREM PISATI O RAJNEM arhitektu Jožetu Plečniku drugega kot zgolj lastna doživetja z njim osebno ali njegovimi umetninami. Skušal bom biti kar mogoče kratek.

Moja srečanja s Plečnikom.

Nisem še imel 15 let, ko sem se na poti v eno naših podeželskih mest ustavil v Ljubljani. Eden mojih znancev me je povedel v Šiško pogledat novo Plečnikovo cerkev sv. Franščička. Mogočnost, svobodna prostranost in centralnost velikega oltarja prevzame človeka in mu napolni dušo. Bolj od vsega pa mi je zasekalo v srce, ko sva se ustavila pred trpečim Kristusom, za katerim se pne križ, na njem pa dve roki. Bilo mi je kakor razodetje. Divja umetnikova drznost — same razpete roke brez telesa — kako nenavadno! Pa ta velika umetnina razodeva silno vdanost Kristusovo in zraven takšno moč trpljenja, da mora to doživetje ostati stalen del tvoje osebnosti.

Po letih me je pot zanesla mimo cerkvice sv. Jerneja, istotako v Šiski. Poznal sem jo iz prejšnjih časov. Toda kakšna sprememba! Mojster kraljevskih gradov se je bil sklonil k njej in jo vzel v roke. Zasvetila se je kakor izbrušen biser. Četudi pride človek v sedanjo cerkvico z mrakom v srcu, pa nekoliko obstane in pogleda, ga njena nova svetloba prevzame in osreči. Pogosto sem po tem prvem obisku to sam doživljal.

Po zadnji vojni mi je bilo naloženo, naj skrbim za osirotelo gorsko župnijo v Stranjah pri Kamniku. Našel sem samo razdejanje. Nisem vedel, kam naj se obrnem, da pomorem ubogi cerkvi. Prijatelj me je nagovoril, naj stopim k Plečniku. Naj ne bom boječ, saj dobri mož bo takoj razumel. In je bilo res tako. Do dna duše me je prevzela njegova tiha in skromna ljubeznivost. Od tega prvega osebnega srečanja se je razvilo med nama dolgoletno skupno delo za obnovo. Vsa notranja arhitektura skoraj pozabljene cerkve je zablestela v lepoti in pristnosti, da bi kaj takega komaj slutiti mogel na Slovenskem.

Ne bom razpravljal o Plečniku kot umetniku. O tem bo morala zrasti literatura, ki bo mnogo obsežnejša kot literatura o Prešernu. Da ta trditev ni pretirana, naj jo podprem z željo, da bi se našel kdo, ki bi izdal knjigo samo o njegovih kelihih. Sam sem imel čast oskrbeti izdelavo osmih kelihov in vem, da je mojster za vsakega izdelal pet ali šest načrtov. Če bi se kdo našel, ki bi zbral ne samo fotografije izgotovljenih kelihov, marveč tudi vse neizvršene načrte, bi bila to zajetna knjiga. Mimogrede naj spomnim na izjavo enega svetovnih arhitektu, da se prizadevnemu arhitektu izplača priti v Ljubljano samo zato, da bi preštudiral profile Plečnikovih stebrov. Naj bo v nadaljnjem govor le o Plečniku-človeku, čigar slika je z vsakim srečanjem bolj izstopala in obiskovalca osrečevala.

Plečnik — mož dela.

Vsa dolga leta obnovitvenih del v Stranjah mi je bil najbolj prikladen čas za obiske pri Plečniku popoldne ob eni. Ko sem prvič prišel k njemu ob tem nerodnem času, sem se mu opravičil, češ da kak drug čas težko pridem. Dobri mož me je pa potolažil, naj pridem ob katerikoli uri, nikoli ga ne bom motil. Tako je ostala omenjena ura skoraj za vse moje obiske pri njem. Čeprav je bilo tik po obedu, ga nisem nikoli našel drugače kot sklonjenega nad načrti in sredi dela. Plug, ki pridno orje, ne zarjavi.

Plečnik — mož zatajevanja.

Prišlo mu je na ušesa, da se slabo hranim in da včasih po več dni ne jem. Ponudil mi je neko močnato jed, pa sem skušal odkloniti. Tedaj me je vprašal: „Ali veste, zakaj je Mohamed dosegel s svojimi vojaki tolike uspehe? Ravnati so se morali po njegovem navodilu: Jejte, toda nehajte jesti, ko vam najbolj diši".

Ko sem na to pripomnil, da tedaj post, ki ga nalaga Cerkev, ne bo nikoli nemoderen, je dejal: „Ali je že kdo kdaj v zgodovini Cerkve dosegel kaj velikega brez velesile, ki ji pravimo post? No, saj mora biti to vam bolj znano kot meni".

Eno osnovnih načel za človekovo notranjo rast je povedal Gospod v evangeliju: „Kadar ste storili vse, kar ste mogli, recite: Nepridni hlapci smo." Kako je to načelo prevevalo velike duše, kaže izrek sv. Frančiška, ki je proti koncu svojega življenja dejal: „Bratje, dajmo, dajmo začeti, zakaj, kar smo doslej naredili, je še zelo malo".

Tega načela se je držal tudi rajni mojster Plečnik. Naj povem dogodek, ki bo stvar ponazoril:

Pride k Plečniku rezbar, ki mu je bil zelo ljub. Prinese mu pokazat izdelan kip slepe žene, bila je zelo posrečena umetnina. Mojster je delo zelo pohvalil kot lep primer takozvane socialne umetnosti Rezbarju je pa položil na srce:

"Dragi moj, če hočete še napredovati, pozabite danes vse, kar ste včeraj napravili. Mislite, da ste šele danes začeli in doslej nič naredili Tako boste še veliko veliko dosegli".

Strmeč sem ga po rezbarjevem odhodu vprašal: „Gospod profesor, ali je to ključ do vašega neizmerno svežega ustvarjanja?" Odgovoril je: „Dragi moj, če hočete delati, morate danes znati zavreči vse, kar ste včeraj napravili".

Plečnikova ljubezen do ustvarjanja.

Plečnikov duh je znal zamisliti večno veličastne in mogočne umetnine. Bil je pa ta duh združen s srcem, ki se je znalo skloniti k najbolj preprostim rečem, jih privzeti in obdati z žarom lepote.

Seže mojster po zaničevanem plevelu, ki mu pravimo osat, pa modelira njegov list za okvir in ga tako postavi v isto vrsto z akantusom in lotosom.

Pobere lipov list in ustvari iz njega monštranco.

Sredi velikih skrbi se ustavi ob starem, poraslem zidu in se iskreno veseli neznatnih drobnih cvetk, ki so si tam izbrale svoj skromni domek.

Iti na sprehod s Plečnikom je bilo skoraj toliko kot stopati ob strani asiškega Ubožca, ki je z vso ljubeznijo božal skale in mah na njih.

Če je Plečnik tako ljubil brezdušne stvari, je toliko bolj ljubil človeka. Ko mi je bilo hudo, da mu s svojo gorsko cerkvijo nalagam toliko posla, mi je pojasnil tako: „Sem doma iz preproste in siromašne družine. Moja mama nas je vsak dan — oprostite izrazu — iz blata vlekla. Toda tudi ona je imela občut in potrebo po salonu. Res je šla vsak dan v cerkev najprej zato ker je bila globoko verna žena. Šla je pa tudi zato, da je tam videla vsaj košček lepote. Tega je potrebovala". *(Pride še.)*

OB ZIBELKI NOVEGA LISTA „ŽAR"

P. Bernard Ambrožič

Ta clanek je imel biti predavanje v sydneyskem Kulturnem krozku dne 11. avgusta 1957. Predavanja pa ni bilo, ker .. ker .. ni bilo udelezbe. Razlog (baje): Bil je lep soncen dan, pa so sli popoldne ljudje na sonce, sele o mraku so prisli v Dom, samo — plesat. Morda ne bo napacno, ce opusceno predavanje objavijo MISLI. — Ur.

ZANIMIVO JE, DA CELO ŠTEVILO rojakov in rojakinj želi vedeti, kaj mislim in sodim o novem listu „ŽAR".. Sprašujejo me v pismih in ustno. Obenem vsaj nekateri povedo, kaj oni mislijo.

Dobri prijatelji MISLI se resno boje, da bo zaradi rojstva novega lista nastalo trenje, razdor, morda strankarstvo. Precej je takih, ki menijo, da v „avstralski Sloveniji" ni prostora za kaj več kot en list. Ko sta zdaj dva, vsaj enemu preti pogin, če ne morda obema.

Nekateri sprašujejo po mojem mnenju le zato, da bi kakšno prehitro mojo izjavo še hitreje prenesli naprej in ustvarili prav tisto, česar se drugi boje — trenje in razdor.

Lahko si pa mislim, da je tudi takih precej, ki sicer nič ne sprašujejo, kaj kdo misli, pa tudi sami nič ne rečejo. Na tihem so veseli, da sta zdaj pri nas dva lista. MISLI mirno prejemajo in radi berejo, plačajo pa ne. Zdaj bodo lahko brali — brezplačno — dva lista! Pa če jih že sami ne bodo dobivali, bodo lahko oba brali pri sosedih, znancih, prijateljih. O, imamo med seboj lepo število takih „zavednih" rojakov!

Torej — kaj mislim jaz?

Človek v mojih letih se ne „navduši" kar tako na lepem. Ne pokima kar brž. Pa tudi ne odkima z lahkoto. Rajši malo počaka, da se stvar sama izkaže, kaj je na njej.

Namesto odgovora „da" ali „ne" na razna vprašanja in mnenja naj povem nekaj svojih izkušenj iz Amerike. Utegnejo biti zanimive že same na sebi, brez zveze z novim listom „ŽAR". Poslušajte!

V novembru letos bo 32 let, odkar sem se preselil iz Slovenije v Združene Države. Nastanil sem se najprej v Lemontu, ki mu pravijo tudi Ameriške Brezje. Po nekaj mesecih sem dobil v roke uredništvo in upravo lista AVE MARIA. Ta list je znan mnogim tudi v Avstraliji. Izhaja že 49. leto in se prav zdaj pripravlja na praznovanje svojega zlatega jubileja prihodnje leto.

Dobro imam v spominu, kakšna navodila in nasvete so mi dajali ob sprejemu lista. Nekako takole so padale besede: Vi ste najbrž zadnji urednik tega lista. Hudo dolgo ne bo mogel izhajati, vi boste gotovo ostali vrsto let v Lemontu, urejevanja ste vajeni iz starega kraja, nihče vas ne bo spodrival ali skušal nadomestiti. Iz Slovenije ni pričakovati novih patrov, mladi, v Ameriki rojeni, pa ne bodo nikoli znali dovolj slovenščine . . .

Takole kakih 15, kvečjemu 20 let, bo list še lahko živel. Potem bo konec. Stari umirajo, doseljevanja ni, mladi že zdaj ne berejo. Hite v ameriško asimilacijo. Da se bo pa list dalje ohranil, držite v njem „Otroški kotiček" v slovenščini in angleščini, dokler se da. Polagoma uvajajte več in več angleščine. Mislite na to, da se kmalu uvede v list angleški del, v ta namen boste nekoč dobili sourednika, ki je v Ameriki rojen. Pa še nekaj! Listu se sicer ni bati tekmeca, je prepozno v Ameriki za ustanavljanje nadaljnjih listov. Vendar imamo veliko rojakov, ki jih zgolj versko usmerjen list odbija. Morda ne bo napačno, če do neke mere napravite iz njega literaren list, nekakšno družinsko revijo. Pa tudi veliko novic natlačite vanj, magari iz vsega sveta. Tako si bo mogel delj časa obdržati primerno število naročnikov.

Tako in podobno so padali nasveti. Ali so bili dobri in umestni?

Danes lahko rečem, da so se domala vsi izkazali za zmotne in pogrešene. Poglejmo!

Kar se tiče urednika, sem jaz ostal pri listu komaj leto dni. Okoliščine! Za menoj do danes je urejevala list cela vrsta urednikov, tudi jaz sem prišel pozneje spet na vrsto. Med temi uredniki sta bila dva, drug za drugim, mlada patra, v Ameriki rojena, in ne preslaba.

Pod raznimi uredniki je list poskusil marsikaj od nasvetovanega: Otroški kotiček v dveh jezikih, angleški del pod posebnim urednikom, literarno usmerjenost in še kaj, pa je polagoma spet vse opustil in se vrnil nazaj na prvotno „linijo". Ni zaspal po 15 letih, tudi po 20 ne. Ko se zdaj pripravlja na svoj zlati jubilej, je že dolgo spet ves slovenski, ves verski, in— vsa ta leta je obdržal nekako enako visoko število naročnikov. Danes jih ima rajši več kot manj nego pred 32 leti. Tudi cena mu je ostala ves čas ista, ko je sicer zdaj v Ameriki vse dvakrat dražje kot takrat.

In kar se tiče tekmecev, ki se jih pred 32 leti „ni bilo bati", je dobil list sčasoma tri, če ne celo štiri. Vendar mu ni nobeden škodoval, rajši koristil. O tem vam bom govoril v naslednjem. (Pride še.)

SNEG

(Cooma v juliju 1957)

Sneži. Vso noč. Na zemlji madeža več ni.
Pred zarjo Bog se je mudil v deželi.
Da pride, nič ljudem sporočil ni.
Ni motil, ko sinoči so zaslužek šteli.

Vse spi. Narava sama je prevzela
sprejem Sodnika črnih duš in belih.
Skrivaj najlepši prt je iz skrinje vzela
in vsem pokrila madeže na čelih.

In glej! Ko Stvarnik sedel je, da sodi
ljudi, ki dal jim v srca je postavo,
belino snežno videl je povsodi.
„Kaj čem?" je rekel. In odgodil je razpravo.

Ivan Kobal.

Slike iz narave

„NEHVALEŽNOST JE PLAČILO sveta."

Gornji pregovor se pogosto navaja. Sam sem ga večkrat slišal iz ust modrih in izkušenih mož. Velja za ljudi. Čudno je, da pregovor izgubi veljavo, če ga skušaš obrniti na živali. In vendar žival nima razuma, ravna po inštinktu, ki ga ji je vcepila narava.

Bilo je pred letom dni. Obrezoval sem grmičevje za poslopjem naše poljedelske šole. Moj pes Bobby je blizu mene v travi mirno spal. Nenadoma mi prinese veter iz daljave na uho boleče rezgetanje. Prisluhnem. Premotrim okolico. Na oddaljenem pašniku zapazim, kako nemirno se ponašajo konji. Nekaj ne bo v redu. Vržem proč škarje, v žep si vtaknem le nožič in majhno pilo. Spustim se v tek preko pašnika. Bobby seveda takoj za menoj. Ker pa vem, da ima veliko veselje, če more plašiti konje, mu ukažem, naj me počaka sredi pašnika.

Ves zasopljen pridem do cilja. Bobby je pozabil na moj ukaz, previdno in kar boječe se je priplazil za mano. Nisem ga karal, ker je drug prizor pritegnil nase mojo pozornost.

Dve leti stara kobilica, Jennie po imenu, si je bila zapletla obe nogi v žico, ki je padla iz ograje. Ni bilo dosti časa za proučevanje neljubega položaja. Jennie je napol klečala, napol ležala in žalostno ječala. Tudi po trupu je krvavela, bodeča žica nad njo jo je bila ranila. Ko me je zagledala, je žalostno zarezgetala. Pogladim je po glavi in pokleknem poleg nje. V par hipih sem prepilil obe žici in žival je bila prosta. Ljubeznivo mi je položila glavo na ramo in se mi s tem zahvalila. Ali ljubosumni Bobby jo je s skokom in lajanjem pregnal, da je s prožnimi nogami zdirjala v pašnik. Ni pa pozabila dobrega dela, ki sem ga ji izkazal. Zmerom je od tedaj rada ob meni in če se prikažem na pašniku, mi sledi krotka kot ovca, čeprav je drugače zelo nagajiva in je pri vseh drugih zapisana kot velika predrznica.

„Ker ni znal živeti v udobju . . ."

Tako očita ljudska modrost marsikomu, ki mu doseženo blagostanje ni bilo v korist. Na ta očitek sem mislil, ko je doletela nesreča liščkovo mamo. Zgodbica je naslednja:

V našem sadovnjaku je razkošno cvetela breskev. Prijeten vonj je privabil nešteto čebelic, ki so potrkale na vrata vsake cvetne čašice. Ugoden občutek me je prešinjal in zdelo se mi je, da bi mogel uživati to ugodnost dan in noč. Tudi dvojica liščkov si je izbrala to breskev za svoj družinski dom. Ker je vsa okolica tako razkošna, mora tudi dom biti nekaj posebnega. Zgradila sta si gnezdece nekam bolj gosposko kot so delali drugi pari liščkov. Postlano je bilo s fino volno, mehko kakor svila. Kmalu so bili v gnezdecu štirje jajčki. Z liščkoma vred sem bil tudi jaz v upapolnem pričakovanju. Toda neko jutro najdem samico mrtvo na tleh pod breskvo, ob njej pa vse štiri jajčke. Kaj se je zgodilo? Ko je hotela zleteti iz gnezda, se ji je volnena nitka zapletla med krempeljce, pa tička tega ni zapazila. Z nitko vred je dvignila z mesta celo gnezdo in jajčka so padla na tla. Tička se je očividno skušala oprostiti volnene nitke, toda se je le še huje zapletla vanjo. Še več se jih je oklenilo njenih nog. Menda je od same izčrpanosti končno omagala in se prepustila usodi. „Ni znala živeti v udobju" . . .

„Dober je domek, če ga je tudi le za bobek".

Ta belokranjski pregovor mi je pa šinil v spomin ob drugi priložnosti. Tudi tu sem imel opraviti z liščki.

Za poslopjem naše bolnišnice raste lep grm. Vanj je prifrčal lišček in nemirno skakal z veje na vejo. Po daljšem času se za hip umiri in se zagleda v neko smer. Še isto dopoldne je imel pomočnico in takoj začneta graditi gnezdo. Notranjost gnezdeca sta si obložila z žimo in le malo perja sem mogel opaziti v njem. Ta domek je bil zares preprost. Samica je bila zelo krotka in ni zbežala, če sem iz bližine gledal v gnezdo, ko je sedela na jajčkih.

Kmalu je začivkalo v gnezdu pet mladičev, ki so bili zmerom strašno lačni. Stara dva sta jih marljivo krmila, pa vendar našla še dovolj časa, da sta prijetno gostolela po vejah razkošnega grma. Neko jutro jih zagledam, kako čepe na robu gnezda in skušajo odgovarjati starima, ki sta v bližini živahno žgolela in vabila, vabila . . .

To je bil trenutek, ki me je do dna presunil. Presunil tako globoko, da sem pobegnil od tam. Obšlo me je trpko domotožje in z njim želja po lastni družini, po lastnem domku, čeprav bi ga bilo le „za bobek" . . . *Jož Maček.*

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Prisrčen pozdrav vsem! Vesela sem, ker vendarle moje prošnje niso bile zaman. Priromali sta dve pisemci, pa tako ljubki, da ne vem, o katerem bi vam prvo povedala — . A naj imajo prednost deklice.

Pred menoj je pismo Sonje Sedmakove iz Manlyja. Poslušajte, kaj pravi Sonja: „Moje ime je Sonja. Rada poslušam mamo, ki mi pripoveduje povestice. Ko bom ozdravela, pa Vas pridem obiskat. Srčne pozdrave od moje družine in od Vaše Sonje."

O, ti uboga pridna Sonja! Prepričana sem, da si zdaj že spet zdrava in da boš rada poslušala tudi to povestico, ki jo takoj povem. Samo še eno pisemce bomo prej odprli. Oho, to so pa risbice! Tule je konjiček, tu hiša z dimnikom in stezico, tu pa deček na dežju pod ogromnim dežnikom! In kdo je naš risar? Ne boste mi verjeli. Samo pet in pol let je star ta mojster in Dušan Miladinovič mu je ime. Čestitamo, Dušan! Samo škoda, da teh slikic ne morejo videti vsi otroci.

Pa še nekaj! Dušanova mamica, gospa Pavla, je predlagala nekaj zelo lepega. Jaz naj vam povem zgodbico, pa ne do kraja. Vam prepustim, da jo končate. Bomo videli, kdo ima največ domišljije. Pišite mi in potem bomo razdelili nagrade. Kakšne bodo te nagrade, boste zvedeli prihodnjič. Zdaj samo poslušajte:

Najlepše

Živel je angelček s srebrnimi krili. Pa je Gospod Bog ob neki priložnosti dejal angelčku:

„Angelček bangelček s srebrnimi krili, poslušaj, kam te pošiljam. Bobnič vzemi, na zemljo se spusti in zabobnaj. Vsem živim bitjem sporoči, naj pridejo v nebesa. Reci, da bom srečo delil. Zdaj pa pojdi, kakor sem rekel."

Angelček bangelček je obesil boben čez rame in odšel na nebeško polje. Tam je našel ob kopico naslonjeno dolgo nebeško lestvo. Angelček jo je vzel, jo obesil na rob mesečevega krajca in se po njej med zvezdami spustil navzdol. Spodaj je bila livada. Na livadi pa se je pasel slep bel konj.

Angelček je udaril na boben in zavpil:

„Tecite vsi po vrsti! Gospod Bog deli srečo."

Na ta poziv so z vseh strani sveta prihiteli milijoni živalic, ptičkov in hroščkov. Drug za drugim so začeli lesti po lestvi navzgor proti nebesom. K Bogu so se napotili, mu poljubljali roko in On je vsakemu dal darilo.

Ves dan so se vrstile živalce na lestvi, tudi tički in hroščki. Nazaj na zemljo so se spuščali do ušes nasmejani in z darili obloženi. Kresnica je prinesla iz nebes zvezdo pod pazduho, žaba tamburico, rak ostre škarje, muca brke pod nosom, miška dolg repek, papagaj je znal posnemati človeško govorico.

Nazadnje, ko so se bili že vsi zvrstili, se je približal lestvi slepi konj. Tudi on bi rad šel iskat srečo. Zaradi slepih oči je pa mogel priplezati samo na drugi ali tretji klin. Tedaj mu je skočil na glavo čriček čričkasti in ga vprašal:

„Konjiček konjičkasti, ali nimaš oči?"

„Nimam jih."

„Pa bi rad, da bi te Bog obdaroval?"

„Rad."

„In česa si želiš?"

„Spregledal bi rad."

Čriček je naglo odskakljal navzgor v smeri proti svetlemu mesečnemu krajcu. V nebesa je prišel, ko je Gospod Bog ravno mislil vrata zapreti. Skočil je predenj.

„Konj je bolan, Gospod Bog! Slep je in ni mogel priti."

„Tako?" je dejal Bog. „Pojdi z menoj na vrt."

V nebeškem vrtu je pod drevesom žuborel studenček.

„Prgišče vode zajemi iz studenčka," je rekel Gospod Bog čričku, „in izmij slepemu konju oči. A ti, čriček mali, kaj bi rad za darilo?"

„Nič nočem", je rekel čriček, „saj imam krilca."

„Ne, ne! Ti si usmiljenega srca, tebi bom dal najlepše".

In Gospod Bog je dal čričku . . .

- - - - -

In zdaj je na vas, dragi otroci, da si izmislite konec povestice. Kaj neki je dal Gospod Bog čričku?

Pomislite in napišite mi in — vso srečo želim.

Poseben pozdrav Sonji in Dušanu in mamicama obeh! Na svidenje!

Neva.

POMLADI NI VEČ

Ni več — prekrasne pomladi,
livada tu ne živi,
ni zelenih goric,
ni pastiric,
pomladne pesmi tu ni.

Ni več te — vigred, polna bujenja,
ko srce za srcem kliče.
Tu siv in prazen je pomladni dan,
trudni duh išče pomladi zaman.

Pavla Miladinovič.

DARILA IN PRIJATELJI

DARILA SO VEDNO IZRAZ iskrenega prijateljstva. Z majhnim darilom ne izrazimo le svojih čustev, tudi razveselimo obdarjeno osebo. Z darilom dokazujemo, da cenimo prijateljstvo z njo. Priložnosti za obdarovanje prijateljev v letu je mnogo: Rojstni dan, godovni dan, kakšna obletnica. Med vsemi takimi priložnostmi zavzema Božič prvo mesto. Vsaj enkrat v letu se je treba z božičnimi voščili spomniti vseh dragih, ki so daleč od nas.

Tu v Avstraliji začne človek misliti na Božič mnogo bolj zgodaj kot doma. Saj je tudi potrebno. Če bi se ne začeli pripravljati na ta veliki praznik pravočasno, bi nas poletna vročina tako zmedla, da bi se niti ne zavedeli, kdaj božičujemo.

Kmalu si bodo mnogi belili glave, s čim razveseliti prijatelja ali prijateljico za Božič. Seveda ne bi nihče rad segel pregloboko v žep, saj izdatkov nikoli ne manjka. Veliko truda in razmišljanja bo prihranjenega, a uspeh zagotovljen onim, ki si bodo izbrali za obdarovanje dragih slovenske knjige. Zlasti še, če bo knjiga iz zbirke, ki je izšla pri Slovenski Kulturni Akciji v Argentini.

Še več! Izbira bo imela dvojno stran. Najprej bomo s slovensko knjigo razveselili obdarovanca, a istočasno bomo pripomogli k nadalnjemu uspešnemu delu SKA.

Vedeti moramo namreč, da knjige SKA izdajajo v tujini naši umetniki begunci. Le globok idealizem teh ljudi, požrtvovalnost in pogosto tudi odpoved gmotnemu blagostanju, omogoča to veliko in edinstveno delo med Slovenci v tujini. Česar si mnogi veliki narodi ne morejo privoščiti, izdajanje originalnih literarnih del, si more privoščiti slovenski narod, kakor je majhen, ker v njem pač še niso izumrli idealisti.

Toda tudi največji idealisti ne bodo mogli dolgo nositi tega težkega bremena, če jih ne bomo vsi krepko podprli. Vsaj tako, da kupujemo razna izdanja, ki so nam na ponudbo, da ne obleže. Zato si ne pomišljajmo in se hitro odločimo: **Za letošnji Božič bomo obdarovali prijatelje s knjigami SKA!**

SKA je doslej izdala med drugimi knjigami naslednje:

DHAULAUGIRI (35 šil.), spisala Bertoncelj in Arko. Zgodba slovenskega planinca s pohoda na vrhove Himalaje.

KRIŽEV POT PROSEČIH (10 šil.) Kosovo besedilo, Goršetove slike.

KYRIE ELEJSON (10 šil.) Knjiga za slovenski veliki teden, Remčeva in Debeljak.

MERTIK (15 šil.), Kociprove črtice iz Slovenskih goric.

BALANTIČEVE PESMI (30 sil.), najlepša pesniška zbirka preteklih desetletij.

ZORI, NOČ VESELA (30 šil.), Maroltova vrhniška povest.

MOJ SVET IN MOJ ČAS (30 šil.), Knjiga spominov primorskega pisatelja Ivana Preglja. Ima število slik iz naših krajev.

LJUDJE (30 šil.), Novele in črtice pokojnega Narteja Velikonje. Izšla je za desetletnico pisateljeve nasilne smrti pod komunisti.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Novela mladega Zorka Šimčiča. (15 šil.).

Celoletna izdaja SKA stane £7-0-0. Lahko plačujete v obrokih.

Moje iskrene želje so tudi, da bi v ta seznam kmalu lahko vključil pesniško zbirko nadarjene Neve Rudolfove. Upam vsaj, da nam bo poklonila venec prelepih biserov svoje poezije, kot jih beremo v MISLIH.

Vsa naročila sporočajte na naslov: *Zvonimir Hribar*, 30 Urana Rd., Lavington-Albury, N.S.W.

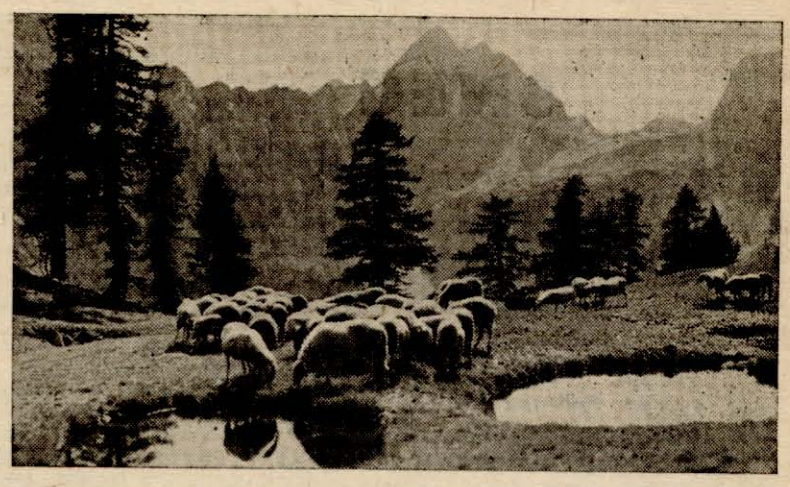

Izpod Triglava

„LJUDSTVO ODLOČA" o vsem na političnem in gospodarskem področju, to krilatico znajo komunisti v Sloveniji in vsej Jugoslaviji odlično izrabljati. Kadar se pojavi nezadovoljnost med narodom in se je bati kakšnih izbruhov, morda samo v obliki kritike ali poedinih štrajkov, sedejo komunistični oblastniki skupaj in se domenijo o ukrepih, ki so potrebni, da se nezadovoljnost ljudstva usmeri drugam. Objavijo razne načrte, ki naj izboljšajo gospodarski položaj, pa pozovejo ljudstvo, naj načrte izvede. Ko se čez nekaj časa pokaže, da ljudstvo ni znalo najti izhoda iz težav, si oblastniki umijejo roke in očitajo: Zakaj pa niste izvedli nakazanega načrta? Nismo mi odgovorni, ljudstvo samo nosi vso krivdo . . .

DO UPOROV KOT NA MADŽARSKEM pod Triglavom ne kaže, da bi prišlo. Je velika razlika med razmerami na Madžarskem in v Titovini. Na Madžarskem je ljudstvo lahko jasno videlo, da ima vso oblast v rokah komunizem in sicer sovjetski komunizem. Sovjeti so za Madžare toliko kot Rusija. In Madžari sovražijo Rusijo bolj kot Sovjete. Madžari so videli, da sovjetski komunizem izrablja svojo oblast v zatiranje madžarskega ljudstva. V Titovini so znali komunistični oblastniki že pred leti narod tako premotiti, da so res mnogi prepričani: Saj ne odloča o razmerah partija, ampak ljudstvo. Seveda je to zelo spretna krinka, v resnici ima vse vajeti v rokah partija.

KOMUNISTNIČA PARTIJA ima svoje najvišje predstavništvo v Centralnem Komiteju Komunistične Zveze Jugoslavije. Tito je tajnik tega komiteja. Posebej ima vsaka republika (sedem jih je) svoj lastni CK, v vsaki je pa še vse polno Okrajnih Komitejev in še mnogo več občinskih komitejev. Vsi ti podrobni organizacijski organi imajo nalogo, da zbirajo podatke o položaju, zlasti o nezadovoljnosti ljudstva, in poročajo na nadrejene komiteje. Končno se vsa poročila stekajo v belgrajsko najvišjo centralo in od tam prihajajo ukrepi in navodila, kako naj „ljudstvo odloča o vsem" . . .

MARIBORSKI IN PTUJSKI okraj mislijo komunisti združiti v enega. Tudi več občin ima baje biti združenih, nekatere bodo pa izločene in bodo pripadle sosednjim. Ljudje se jezijo, češ da komunisti neprestano eksperimentirajo, pa do nobene ustalitve ne pridejo. Človek nikoli ne ve, kje je danes njegova najbližja oblast, še manj pa, kje bo jutri.

PREŠERNOV SONETNI VENEC je izšel pri Cankarjevi založbi v posebno originalnem tisku. Baje je oprema resnično nekaj izrednega. Tudi papir je izredne vrste. V kratkem imajo iziti v enaki opremi tudi gazele istega pesnika.

V RADOVLJICI je 10. junija umrl dr. Boris Furlan. Njegovo ime je redkim Slovencem doma in po svetu neznano. Leta 1941 se je umaknil iz domovine in prišel v Združene Države Amerike. Sodeloval je s predstavniki jugosl. vlade za osvoboditev domovine. Po dveh letih je odšel v London in se opredelil za partizane — gotovo v dobri veri. Po vojni se je vrnil v Slovenijo. Že po prvih „volitvah" 1. 1945 je bilo v Ameriki znano, da je dr. Furlan strahotno razočaran. Mnogi so mu privoščili, drugi ga obsojali. Nihče ni bil iznenaden, ko je prišlo do znanega procesa in obsodbe pod komunisti. Na prisilnem delu v kamnolomih je zbolel, bil izpuščen, končno ga je smrt zalotila v Radovljici. Veliko je delal, mnogo pogrešil, prišel pa do pretresljivih spoznanj. Med temi: Bog je le Bog! Zadnja leta je preživel kot praktičen katoličan. Naj mu bo ohranjen prijazen spomin!

SMEŠNICE

Učitelj je imel lep nagovor, preden so učenci odšli na božične počitnice. Nato je še dostavil:

„Želim vam torej še enkrat vesele praznike in Bog daj, da bi prišli po novem letu spet vsi nazaj, toda bolj pridni in pametni kot ste bili to leto."

„Hvala, enako!" je rekel Franci v imenu vseh učencev.

* * *

Gospa Klopotača je s sinom potovala v Zagreb. Kupila je dečku za vlak polovično karto. Ko je prišla kontrola, je ugotovila:

„Gospa, vaš sinko ima že dolge hlače, moral bi imeti celo karto."

„Dobro, gospod. Če je tako, bova pa s sinom karti zamenjala."

MLAD CEDEN SLOVENEC

22—178—blond
želi spoznanstva s pridnim slovenskim dekletom.

Ponudne na naslov:

Jimi — H. V. Rogers Mirani, Mackay, Qld.

TONE BEZJAK

Tel. 326 Box 109, Cooma, N.S.W. Tel. 326

Nudi Slovencem kjerkoli:

PISALNE STROJE, Olympia, Olivetti, Hermes itd.
KLAVIRSKE HARMONIKE, Hohner, Scandalli, Serenelli itd.
RADIOAPARATE, Philips, Kriesler, H.M.V. itd.
FOTOAPARATE, Leica, Retina, Voigtlander, itd.
APARATE ZA BRITJE, Remington, Sunbeam, Philishave itd.
HLADILNIKE IN SIVALNE STROJE. — Vse blago s tovarnisko garancijo. Franko po posti.

Narocilnica: Zanimam se za.....

Ime in naslov.....

SYDNEY! :: **SYDNEY!**

SPOMLADANSKA ZABAVA

v Paddington Town Hall dvorani
v nedeljo **6. oktobra**
Zacetek ob 6. zvecer.
Rezervirajte mize na Slovenski Dom
TEL. FB 1085
Za jedaco poskrbljeno, pijaco prinesite s seboj

Na svidenje!
Slov. drustvo

Glede **akademije** citajte OGLASNO DESKO, str. 7.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

NEW SOUTH WALES

Sydney: Tu je začel izhajati nov slovenski mesečnik z imenom ŽAR. Prva številka je izšla za avgust 1957. Samega sebe imenuje „Slovenski časopis v Avstraliji". Je neodvisen, nestrankarski in „se ne opredeluje za nobeno skupino ali svetovni nazor. Gradi pa na osnovah, ki so vsem Slovencem skupne: Domoljubnost, svobodoljubnost, krščanstvo". Dalje beremo: ŽAR druži, obvešča, vzpodbuja in zabava". Lastnik in urednik je Ljenko Urbančič, 232 Alfred St., No. Sydney. XB 4929. ŽAR stane za 12 številk £1-10-'0, posamezna številka 2 šil. Prva številka ima 16 strani. — *Kroničar.*

Sydney: Samskemu stanu je dal slovo Joško Lister, doma iz Drežnice pri Kobaridu. Nevesta je doma v Sydneyu. Njeno dekliško ime je bilo Alice Selems. Poročila sta se 10. avgusta v cerki sv. Pavla, Dulwich Hill. Na svatovščini se je zbralo lepo število Joškovih rojakov od blizu in daleč. Bog daj vso srečo! — *Kronicar.*

Gilgandra: Najlepša leta našega življenja! O teh zvenečih besedah, ki jih je večkrat slišati, razmišljam v novi domovini, kamor me je nedavno privedla moja mladost. Res, mladost je najlepši čas življenja, obenem pa tudi najnevarnejši. Če na spomlad slana pomori cvetje, bo jesen brez sadu in žetve. Ali ni res tako? Poleg tega živimo v dobi, ki je zamotana kot ni bila nobena v zgodovini človeštva. In o tem je treba biti na jasnem tudi nam Slovencem v Avstraliji. Menda nas ni zelo veliko, pa še tisti smo razkropljeni po vsem njenem ozemlju. Zapustili smo rojstno domovino, ker tam nismo imeli svobodnega življenja. Lahko rečemo, da šele zdaj začenjamo živeti. Ali smo pa tudi postavili dober temelj za ta novi začetek? Pa dober temelj je neobhodno potreben za srečno bodočnost. Morda naše delo ni bilo začeto z Bogom? Če je tako, tudi ni pričakovati vidnih in stanovitnih uspehov. Posebno velja to za fante in dekleta, da ne smemo pozabljati na krščansko življenje in na nauke, ki smo jih bili deležni že v prvi mladosti. Mogoče je koga že pokvarilo življenje v tujini in po taboriščih? Pa zdaj je čas, da obrnemo svojo življenjsko pot spet v pravo smer. Pomislimo to: naj bo kakšna plesna dvorana še tako v skritem kotičku, najdemo jo. Ali pa gostilno. Cerkev se pa morda dviga visoko nad druge zgradbe, pa je ne opazimo. In vendar bi v njej našli največ naukov za življenje in tudi pomoči in notranje moči. Obojega zelo potrebujemo. Seveda imamo zlasti novodošli polno težav in neprilik, jezik nam nagaja in tujci smo. Vendar vsaj s tem lahko vsi pokažemo, da smo še zmerom slovenski fantje in dekleta, če se držimo krščanskega prepričanja in se po njem ravnamo. Kar imamo svojega, to si ohranimo, kjer je zbirališče slovenske poštenosti, tja zahajajmo. Tako zbirališče naj bi bilo zlasti Baragov Dom v Sydneyu! — *Peter Strah.*

VICTORIA

Moonee Ponds: Zadnje čase opažam neko spremembo pri MISLIH in sicer na boljše. Zelo lepo bi bilo, če bi imeli več dopisov iz raznih krajev Avstralije. Tudi morda nekateri pogrešajo članke o Avstraliji, o novem načinu življenja, o novih navadah in zakonih te dežele. Večkrat se namreč zgodi, da „stari" Avstralci hote ali nehote napačno poučujejo novodošle o zadevah tu, ki jih bodo srečavali v vsakdanjem življenju. Mislim, da bi bilo veliko takih vprašanj: davki, zavarovalnina, predpisi, ki jih mora vsak upoštevati pri gradnji novega doma itd. Po moji sodbi bi bilo dovolj snovi za stalno rubriko. Slišal sem tudi, da se je vršilo predavanje v Sydneyu o zgodovini Avstralije. Tako predavnaje bi prav rad videl natisnjeno v MISLIH. Ko smo se odločili, da živimo v Avstraliji, je prav, da smo čim najbolje poučeni o njenem življenju. To nam bo pomagalo, da bomo bolje razumeli Avstralce in postali odlični državljani te dežele. Imel sem priložnost spoznati mnoge, ki so že cela desetletja tu, pa delajo slabo reklamo deželi, ki jim je postala nova domovina. Odlični so članki mojega prijatelja Z. Hribarja in zanimiv je „The King of Hobbies". Le tako naprej! — *Marijan Oppelt.*

Melbourne: Zelo rad bi poslal obširnejše poročilo o nadaljnjem delu za ustanovo tukajšnjega Slovenskega doma. Toda nimam še potrebnih podatkov in tudi ne časa, da bi prišlo uredništvu v roke do 20. avgusta. Samo toliko naj zapišem, da se je zborovanje v nedeljo 4. avgusta prav dobro obneslo in tudi pisem je bilo precej od takih, ki se niso mogli osebno udeležiti. Prepričani smo, da je dovolj dobre volje med rojaki. To je že zelo veliko. Tudi obljuba, da državno zemljo dobimo, je že izrečena. Ni pa še določen kraj in velikost. Upam, da boste mogli o vsem tem veliko več poročati v oktoberski številki. Za zdaj pa oprostite in bodite lepo pozdravljeni. — *Albin.*

QUEENSLAND

Brisbane: Kaj naj Vam napišem? MISLI redno prejemam in so mi zelo všeč. V Brisbane je prišlo še pet novih deklet in nas je zdaj tu nekaj več. Rade bi se včasih malo porazveselile, pa se nam zdi tukajšnja „Planinka" nekam zaspana. Že štiri mesece sem v Brisbanu, pa ni bilo ves čas nobenega veselega slovenskega večera. Doli v Sydneyu ste pa tudi menda pozabili na Brisbane, ko ni nikogar med nas. Kadar pride sem slovenski duhovnik, naj se gotovo oglasi tudi pri nas. — *Danica Cek.*

Brisbane: Rada bi napisala nekaj za naše fante. Kar po domače. Fant, ki te imamo v mislih, kakšnega se te predstavljamo, kakšnega te želimo? Vemo, da našega ideala ne dosežeš, tudi ne zahtevamo, da bodi brez vsake napake. Saj teh smo tudi same tako polne. Kako si torej slikamo svojega bodočega moža?. Pravičen moraš biti, borec za vse, kar je dobro, tak moraš biti tudi v svojih odnosih do nas. V svojem poklicu moraš biti natančen, znati se moraš brzdati in žrtve življenja ti morajo biti znana reč. Saj boš moral nekoč nositi odgovornost za svojo družino. Ko smo v tujini tako same, si želimo poznanja s takimi fanti. Pa moraš, bodoči moj fant, imeti resne namene s svojo bodočo ženo in ne misliti nanjo kot na igračko v ljubki obleki. Glej v nas dušo, brat po slovenstvu, ne predstavljaj si, da imamo samo telo. Vi, današnji fantje, zahtevate od deklet preveč in premalo. Premalo zahtevate od našega srca. Ko vendar leži v naših srcih toliko neodkritih sil in moči! Za nas in za vas je potrebno mnogo čistega srečavanja in tako bo prišlo do tistega zboljšanja v naših odnosih, ki si ga vsi tako iskreno želimo. Prav lep pozdrav dobrim slovenskim f a n t o m. — *Marija Lukač.*

MOLK V JEČI

(1943 – 1944)

Kot mrtvi
prazni pogledi v vlažen strop strme.
Kaplje živo polze po zidu.
Mučna tišina
globoko skrite misli izziva.
Bledi obrazi uporno molče,
le gladu nihče ne skriva.

Kdo ste, molčeča bitja?
Ste tu radi grešnega krvoprelitja?
Morda tu po krivici trpite?
Kaj če vohuni ste — judeži plačani,
spravljeni tukaj le radi zaščite?

V jezi za hrbtom skrivam pest!
Čas sovražim,
ki tako brezčutno teče . . .
Grlo mi stiska grenka zavest,
da le zato ta molk je strašen,
ker nas vse isti dvom peče! —

Pavla Miladinovič.

NA POSLEDNJIH MEJAH

Tam daleč v vasi pod planinami je nov, svež grob. Tam so položili v zemljo utrujeno, od teže let in velikega trpljenja izčrpano kmečko ženico. To je bila moja mati, ki je vi niste poznali. Sveže domače prsti so ji nasuli na krsto, prinesli so ji rož. Tužen glas mrtvaškega zvona se je izgubil v loko, pogrebci so se žalostni in objokani razšli. Nič izrednega se ni zgodilo, nič se ni spremenilo na svetu. Krsta, mrlič, pogreb . . .

Nič se ne dogodi, nič se ne spremeni, kadar umirajo matere?!

Čujte, ljudje — kadar umirajo matere . . .!

Slovenska mati, kmečka mati, ki je pekla kruh, plela pšenico in pela pesmi! Pela je, da, rada je pela in lepo — oj, ko bi jo bili vi slišali! Seveda, to je bilo davno, zelo davno. Kje so zdaj tiste pesmi, kje so tisti časi . . .?

Ne veste, kako je bila dobra.

Veliko trpljenje in težek križ, vse je prenašala mirno in vdano do konca. Od začetka do konca. In od začetka do konca je bilo dolgo, dolgo . . .

Slovenska mati trpi in umrje. In na svetu se nič ne zgodi, se nič ne spremeni! Tiho, skromno in ponižno pride in odide. Zato, da nam ohrani sveti ogenj. Zato, da trpi. V njej pa je velika moč, ki premaga vse, tudi grob sam . . .

Zbogom, zbogom, ti moja mati, tako draga, tako blaga! Tam je mir, večni mir . . . *Tvoj sin iz tujine.*

LEPA PROŠNJA VSEM

Ne prezrite in ne pozabite!

Ena naših prvih nalog je, da mislimo na tiste svoje rojake, katerim je življenje najtežje.

In najtežje je življenje gotovo, kadar zboli družinski oče, ki z delom svojih rok preživlja številno družino.

Tak nesrečnež je g. ANTON SMODAJ, 62 Jarvie Rd., Cringila, Wollongong. Je to šestčlanska družina.

Boluje že nad 10 mesecev in njegova družina se preživlja takorekoč iz nič. Če kdaj, moramo gotovo v takih primerih pokazati, da čutimo z nesrečnimi rojaki. Za imenovano družino spodaj podpisana prevzemata odgovornost za denarno zbirko v pomoč.

Že naprej dobrosrčnim darovalcem iskrena hvala. Darovi bodo nekoč objavljeni v MISLIH. Pošiljajte na naslov

LOJZE KEPA
15 Judd St.,
Banksia. N.S.W., ali na MISLI

Simon Pevc, podpreds. Slovenkega društva
Lojze Kepa, referent za socialno pomoč

Darovali že:

Neimenovan	£5-0-0	Lojze Kepa	£2-0-0
Št. Močilnik	£5-0-0	P. Bernard	£2-0-0

„Elite"

Slovenci v Melbournu in okolici!

Ne pozabite, da lahko naročite obleko pri slovenskem krojacu. Izdeluje po zelji in najnovejsi modi obleke za moske in zenske. Ugodne cene, tudi na odplacilo. Nudi vam tudi lepe srajce iz svicarskega blaga, kravate in podobno.

JA4758 JOZEF SERNEL JA4758

55 BRUNSWICK STREET, FITZROY, MELBOURNE, VICTORIA

High-class Ladies and Gent's Tailor. Exclusive European styles.

ZI SLOVENSKE DUHOVNIŠKE PISARNE

SLOVENSKE SLUŽBE BOŽJE

KER IMAMO V SVOJI sredi precej novih, ki so prišli v mesta čez morje ali z dežele, naj bo spet objavljeno vse naslednje:

SYDNEY

Slovenska služba božja vsako drugo nedeljo v mesecu **ob pol enajstih** v cerkvi sv. Patricka, Grosvenor St., en blok od George St., levo navzgor, zelo blizu Vynyard postaje. Je pa to v spodnji cerkvi, vhod na dvorišče malo pod glavnim vhodom v gornjo cerkev. Pred mašo **spovedovanje.**

Samo spovedovanje po enkrat na mesec, v soboto pred prvo nedeljo od 4-5 pop. na George St. Blessed Sacrament Church, zraven Haymarket pošte, v kapelici **LADY'S Chapel** — ta napis je nad vrati z ulice. V kapelici je samo ena spovednica. (Spodaj natisnjen načrt.)

Samo spovedovanje tudi **vsak četrtek pred prvim** petkom v mesecu v cerkvi **St. Francis, Paddington,** od 4-6 in spet od 7-9. Na spovednici je napis: English — slovensko — hrvatsko. Ni težko najti.

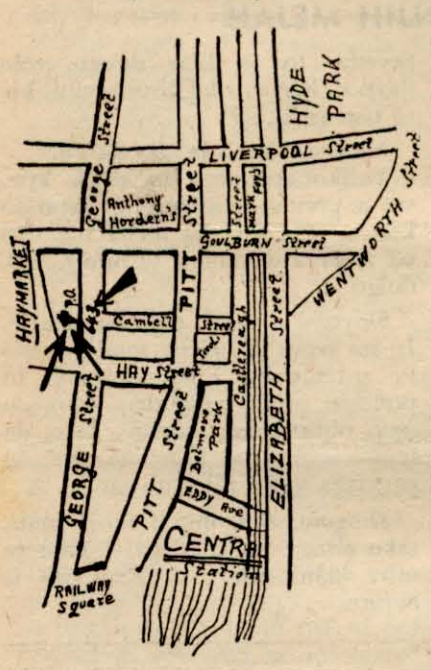

WOLLONGONG

September ima pet nedelj! Torej služba božja za Slovence **in Hrvate** zadnjo nedeljo v mesecu, 29 septembra ob 5. pop. v katedrali kot po navadi na to nedeljo.

Pred mašo spovedovanje v obeh jezikih.

MAYFIELD-NEWCASTLE

Četrto nedeljo v septembru, 22. v mesecu, služba božja v Mayfieldu za Slovence **in Hrvate.** Vse kakor doslej, kadar je bilo to napovedano:

Cerkev sv. Alfonza ali AVE MARIA, do nje se pride po Woodstock ulici. Sveta **maša ob 11. dopoldne,** eno uro prej spovedovanje. Spoved tudi v soboto poprej ob 4. pop. in zvečer od 7. naprej. Na spovednici bo napis: Slovensko — hrvatsko.

Poslužite se priložnosti v velikem številu!

MELBOURNE

Slovenska služba božja vsako **prvo** nedeljo v mesecu ob **11. uri** v cerkvi St. Louis na Stawell St., **Burnley.** Je komaj nekaj sto korakov od postaje Burnley. Med mašo pojemo slovenske pesmi — ljudsko petje. Pred mašo spovedovanje.

Samo spovedovanje vsako soboto pred prvo nedeljo v mesecu v St. Francis cerkvi v središču mesta na Elizabeth cesti. **Od 7-8 zvečer** (druga spovednica na levi).

GEELONG

Slovenska služba božja vsako drugo nedeljo v mesecu, **ob 10. uri** v cerkvi Holy Family, Separation Rd., Bellpark. Ni samo za Slovence, pojemo pa vso mašo slovenske pesmi, pridiga je pa po maši, da drugi lahko odidejo. Da bi le več Slovencev prihajalo! In bi lahko, saj je v Geelongu nad osemdeset **družin,** pa tudi precej **poedincev.** Slovenci, kje ste, kadar imamo službo božjo **za vas?**

Spovedovanje v soboto poprej v isti cerkvi od 7-8 zvečer.

ADELAIDE

Slovenska služba božja vsak drugi mesec **na četrto** nedeljo. Začeli smo v januarju. Torej bo spet v septembru, novembru, januarju... itd. Maša je v cerkvi Srca Jezusovega v Hindmarshu, Port Rd. in sicer **ob štirih popoldne.** Pred mašo **spovedovanje.**

Po maši se navadno zberemo v dvoranici za cerkvijo, da se malo pogovorimo ali pogledamo tudi kak film in podobno. Duhovnik prihaja iz Melbourna—dosti daleč —pokažite z lepo udeležbo, da vam je njegov prihod drag!

ST. ALBANS

Ker maše ni mogoče imeti, imamo redne **pete litanije** in kar spada zraven. Včasih ima duhovnik vtis, da pride več rojakov iz Melbourna kot jih zbere St. Albans sam. Čudno, kaj?

Prihodnjo tako pobožnost bo duhovnik objavil s posebnim pismom vsaki družini v St. Albansu posebej.

BALLARAT

Tam se ustavi duhovnik navadno za tretjo nedeljo vsakega drugega meseca na poti v Adelaido. Med obiskom se vse uredi po dogovoru.

Manjše kraje skuša obiskati od časa do časa po dogovoru s tistimi, ki se zanimajo.

Kadar je le mogoče, skoči v **Bonegillo.** Tam je vedno dosti novodošlih, ki jim je treba pomagati. Za te rojake išče stanovanje in zaposlitev kje v Victoriji. Prosi vse dobre ljudi, da mu glede tega pomagate. Vsi ste šli sprva skozi enake težave in veste, kaj se to pravi. Danes je večina vas že v svojih hišah. Ali bi ne mogli sprejeti začasno pod streho to ali ono družino? Rojake v Melbournu prosi tudi za ponošeno obleko in kose pohištva. Dvakrat da, kdor hitro da. Z dobro voljo se da potrebnim mnogo pomagati.

Javljajte na naslov:

P. Bazilij Valentin OFM
Padua Hall, 19 A'Beckett St.
Kew. — Tel.: WM 8118.

IMAMO NOV MOLITVENIK

Prejeli smo iz Trsta nekaj izvodov novega molitvenika, ki ima naslov: **KRISTUS KRALJUJ.** Ta molitvenik je eden najbolj priljubljenih, zato so ga v Trstu na novo natisnili. Je jako lepo opremljen in ena njegovih posebnosti je ta, da ima zbirko pesmi z notami.

Ker molitvenika VEČNO ŽIVLJENJE že skoraj ni več dobiti, priporočamo, da si naročite zgoraj navedenega. Stane £1-0-0 s poštnino vred. Naslov na MISLI.

ISKRENO SOŽALJE

g. Simonu Pevcu
v Wollongongu
ob nedavni izgubi
ljubljene matere!

R.i.P.

Z VSEH VETROV

NATO NA PREIZKUŠNJI zaradi bližnjih volitev v Zapadni Nemčiji, pravijo opazovalci. Volitve bodo 15. sept. v državni zbor. Dve stranki (v glavnem) se potegujeta za glasove: Adenauerjeva Krščansko demokratska in Ollenhouerjeva Socialno demokratska. Baje imata obe približno enako moč med volilci. Razlika med njima ni tako velika, vsaj ne po trditvi Ollenhouerja, da bi krščanski človek ne smel dati glasu socialnim demokratom. Gre baje v prvi vrsti za zunanjo politiko Nemcije. Socialni demokratje hočejo Zapadno Nemčijo odtrgati od NATO organizacije Adenauer hoče ostati v njej. Večina poznavalcev razmer po svetu sodi, da bi z odpadom Nemčije NATO dobil smrten sunek.

ARGENTINA je že imela volitve in to 28. julija. Volila je v ustavodajno skupščino, splošne bodo po nevem letu. Bile so te volitve pomembne že zato, ker so bile menda prve res svobodne in demokratične. Nastopilo je na tucate strank, zanimanje vzbujajo zlasti tri: Radikalna, ki je razdeljena v dvoje strank, pa sta obe demokratično usmerjeni, krščansko demokratska in komunistična. Radikalna je odnesla zmago. Krščansko demokratska je nova in je prvič nastopila, odnesla je do pol milijona glasov in je zadovoljna. Komunisti so upali, da jim bo vlada odrekla dovoljenje za nastop pri volitvah, pa se to ni zgodilo. Nastopila je in odnesla 5% vseh glasov. Nepričakovano slabo! Peronisti niso postavili liste, naročili so svojim pristašem, naj oddajo prazne glasovnice. Bilo jih je nad dva milijona. Peronisti so razočarani, ker so mislili, da je ves narod za njimi. Demokrate vseh vrst pa to razmeroma visoko število praznih glasovnic bolj skrbi kot veseli . . .

„MLEKARNE NAMESTO CERKVA" je videl neki dopisnik belgrajske BORBE na Danskem. Poročal je o kmetijskem in splošno gospodarskem napredku Danske in dal gornji naslov svojemu dopisu. „Klic Triglava" v Londonu komentira: „Čisto mogoče. Toda naslov tega pisma bi moral biti: Svoboda namesto diktature. S tem bi točno zadel, zakaj dosegajo Danci take uspehe, Jugoslavija se pa kljub milijonom dolarke pomoči leto za letom bori z gospodarskimi krizami".

IVAN ZORMAN, znani ameriški slovenski pesnik, je umrl v Clevelandu. Pred meseci smo brali, da je moral zaradi slabega zdravja opustiti dolgoletno organistovsko službo pri sv. Lovrencu. Bilo je malo čudno slišati, ker ni bil še tako zelo star. Zdaj prihaja vest, da je umrl za rakom. Z njim je izgubil slovenski Cleveland markantno osebnost, ves narod pa nadarjenega pesnika. Izdal je vsaj tri lepe pesniške zbirke, poleg tega je bil splošno priznan glasbenik.

ANTON GRDINA — tudi to ime odjekne zelo častno v vsakem slovenskem ušesu, še bolj v vsakem srcu. Na žalost slišimo, da morda ob prihodu te številke MISLI ne bo več med živimi. Zadel ga je mrtvoud po eni strani telesa in ob času, ko je šlo iz Amerike pismo s to porazno novico, je ležal v popolni nezavesti. Še nedavno so mu čestitali, zdravemu in čilemu, k 83. rojstnemu dnevu. Bog daj, da bi prvo poročilo ne obveljalo. Če bodo pa med tem Grdino pokopali — tako kmalu za Ivanom Zormanom — bo to pomenilo, da je slovenski Cleveland zdaj čudno čudno — prazen . . .

SLOVENSKI PREGLED, ki ga je izdajala „Free Europe" v New Yorku in je vsak mesec poročal o razmerah v komunistični Jugoslaviji, je prenehal izhajati. Razlog: „Zaradi popolne reorganizacije tiskovnega oddelka . . . so bili ukinjeni vsi nacionalni odseki in tudi vsa glasila v narodnih jezikih" . . . Zadnja številka je izšla v juliju.

Slovenci

v Perthu in okolici!

Kupujte vse svoje potrebščine
največji trgovini Zapadne Avstralije

pri **BOANS-u**

Publisher: Rev. R. Pivko, 45 Victoria St., Waverley, N.S.W. Editorial Office: 66 Gordon St., Paddington.

Printed by Publicity Press (1938) Pty. Ltd., 71-75 Regent St., Sydney, for the Publisher, Rev. R. Pivko, 45 Victoria St., Waverley, N.S.W.

OGLASNA DESKA SLOVENSKEGA DRUŠTVA, SYDNEY

KULTURNI KROŽEK je nekoliko popustil pri svoji dejavnosti. Bilo je več vzrokov: prehlad mnogim ni prizanesel, nenadni sončni dnevi in — nekoliko udobnosti.

Kar se tiče pevskih vaj, sta dve izostali zaradi odsotnosti g. pevovodje, ki ima v družini bolezen. Upamo, da bodo pevci toliko bolj znova poprijeli, ko se bo g. Klakočer zopet pojavil. Bog daj, da kmalu!

Ponavljamo: Kulturni krožek ima sestanke vsako nedeljo ob 4. pop. Sledi pevska vaja od 5–6:30. Nato se razvije družabnost s plesom in drugo zabavo.

* * *

Prva slovenska akademija v Sydneyu bo v soboto zvečer 28. sept. v Railway Institutu, Devonshire St., takoj za centralno postajo. Iz Railway Squara vodi do nje podzemni hodnik.

Pevci in drugi navdušeni delavci lahko še mnogo pomagajo, da bo akademija vsaj skromen uspeh.

Prosimo, da rezervirate mize na naslov: Secretary Slovene Association, 121 Queen St., Woollahra. Storite to čimprej. Za godbo in jedačo bo poskrbljeno, pijačo prinesite s seboj.

* * *

Piknik Slov. društva bo 20. oktobra. Gostitelja bosta g. in ga. Miladinovič v Ingleburnu (Liverpool). Ker je umevno, da se piknika na privatnem prostoru udeleži le omejeno število, bodo imeli prednost društveni člani, ki se prvi priglase. Javite na naslov tajnštva.

* * *

Gdična Irena Klakočerjeva, hčerka našega pevovodje, je v zadnjih tednih prestala dve operaciji. Kot slišimo, se zdaj bliža okrevanju.. Društvo ji želi najboljše, pa da jo kmalu vidimo v Domu pri pevski vaji in zabavi.

* * *

Odbor Slov. društva vabi v Slovenski dom rojake in rojakinje, Odprt je vsak večer do 10. Posebno nedeljski popoldnevi in večeri so postali prav priljubljeni. Mnogi so izrazili željo, da bi društvo najelo za ples nekaj godcev. Misel je verjetno dobra, toda sredstev nam še manjka. Sčasoma pride še marsikaj.

* * *

Na zadnji odborovi seji je bil sprejet predlog g. M. Lajovica, da društvo prispeva £5-0-0 za fond, iz katerega se bo gradila velika sydneyska Opera. Odbor smatra, da moramo novi naseljenci po svojih močeh podpreti tudi vsako avstralsko gibanje na kulturnem področju. Saj bomo tudi mi in naši otroci deležni sadu, ki bo zrasel iz težko obdelanih tal.

* * *

Odbor je tudi sklenil, da bo izdal poročilo o društvenem delu in stanju blagajne. Kot majhno ilustracijo naj navedem poprečne mesečne dohodke ob nedeljah, ko udeleženci puste prostovoljne darove in si dajo postreči s čajem, limonado, klobasami: £25 do 28.

Naj ponovimo, da po ustavi za 1. 1957 odbor nima pravice odrejati članarine. Prostovoljni članski prispevki so za samce in družine 10/-, za dekleta 5/-.

Približno polovica članov je doslej prispevala. Nekateri so darovali več kot nakazano.

Naslavljajte vso pošto za Slovensko društvo tako:

Secretary, Slovene Association, 121 *Queen St., Woollhara, N.S.W.*

* * *

Odbor izreka zahvalo vsem dekletom, ki pomagajo pri postrežbi ob nedeljskih družabnostih. Posebno podtajnici, gdični Vodopivčevi, ge. Vlasti Cergolovi in gdični Nevi Rudolfovi.

Ljenko Urbančič, tajnik.

NI DOBRO SAMEMU

„ČLOVEKU NI DOBRO samemu biti", pravi nekje sv. pismo. To dagnanje občutijo na lastni koži mnogi naseljenci v Avstraliji. Posebno taki, ki živijo v oddaljenih krajih. Družine še nimajo, primerne družbe pa tudi ne. Tako nastane zanje problem, kako uporabiti prosti čas. Naj mi bo dovoljeno, da takim rojakom napišem nekaj nasvetov.

Kadar te zanese pot v mesto, se pozanimaj, kje je javna knjižnica. Ne ustraši se tega nasveta, ne pretrgaj branja tega članka takoj tu! Posebno ne, če si dozdaj prihajal v mesto z vse drugačnimi nameni kot da bi iskal kaj kulturnega. Verjemi: Če boš sprejel moj nasvet, se boš kmalu ob prihodu v mesto in ob odhodu iz njega vse drugače počutil kot si se v preteklosti.

V javni knjižnici ti bodo pokazali velike skladovnice knjig in revij v angleškem peziku. Lahko si jih boš izposodil, kolikor boš hotel, in to popolnoma zastonj.

„Kaj mi to pomaga?" te že slišim, da ugovarjaš. „Saj ne znam dovolj angleščine, da bi se mogel s temi knjigami okoristiti."

Počasi!

Knjižnice imajo tudi polno ilustriranih publikacij, avstralskih, angleških in ameriških. Slike so v vseh jezikih enake, zanje ni treba angleščine. Razlage pod slikami ali ob slikah ti bodo pa pomagale, da boš takorekoč mimogrede ujel novih nagleških besed in si obogatil jezikovno znanje, ki je v tej deželi nujno potrebno.

Naj povem nekaj iz lastne izkušnje!

Nedavno mi je prišla v roke zbirka avstralske poezije: „Man from Snowy River". Nisem imel veliko časa, samo nekaj pesmi sem prebral. In je pred menoj čudovito oživela Avstralija, kakoršna je bila v prejšnjem stoletju, ko še ni bile ne cest ne železnic. Ljudje so živeli popolnoma sami zase v „bushu". Po pravici povedano, taka reč približa človeka tej zemlji, ki je postala naša nova domovina, mnogo bolj kot še tako spodbudni govori in dobrohotni nasveti.

Ena od mnogih reči, ki jih človek tukaj pogreša, so domači gozdovi. Vem, da tudi tebe večkrat zanese misel tja nazaj, kjer šume smreke, bukve, gabri in druga drevesa, vmes pa žubore bistri studenci, ki namakajo travnike in trate, porasle z neštetimi cvetlicami. In koliko raznih ptic je bilo v naših krajih! Tu se ti pa zdi, da je vse enako, povsod eno in isto — evkalipti in druga njim podobna drevesa, nikjer nobene spremembe. Toda to so le zelo površni vtisi.

Ko se začneš zanimati za tukajšnje rastlinstvo in živalstvo nekoliko bolj podrobno, se ti bo nepričakovano odprl čisto nov svet, ki je po svoje prav tako zanimiv kot oni, ki si ga pustil za sabo in je bil tvoja prva domovina. Če ne veš, kje začeti s spoznavanjem te dežele, le povprašaj kakega „starega Avstralca" o tem in onem. Bodi prepričan: veliko rajši ti bo opisoval to deželo kot poslušal ginljive zgodbe o naših tragedijah . . .

Če živiš v „bushu", ne pozabi imeti odprte oči za razno kamenje okoli sebe. Tu pa tam boš našel izredno krasno kamenje, črno, modro, rdeče, rjavo. Naberi si nekaj vzorcev in jih pošlji v kak muzej ali mineološki fakulteti te ali one univerze. Verjetno ti bodo radi povedali, kakšne mineralije se skrivajo v kamnih. Prav s takimi postopki so v Avstraliji že odkrili pomembna ležišča rud ter jih začeli izkoriščati.

Te vrste zanimanje silno pomaga človeku, da se vživi v nove razmere in premaga občutek osamelosti. O dolgočasju ni več govora. Kdor pa hodi mimo prizorov v novem svetu z zaprtimi očmi in je neobčutljiv za naravo okoli sebe, bo ostal kar naprej tujec v tujini in se zlepa ne bo otresel občutja osamelosti, ki je za vse „nove" tako značilno za prve čase po prihodu v novo deželo. — *Dr. Jože Zurc.*

V SMRLINJU

Narte Velikonja.

XVIII.

Zalka je tiste dni hodila zamišljena in kakor brez glave okrog. V prvem hipu si je bila vse tako lepo zamislila, toda ko je reč gledala natančneje, je obupavala.

Med tem je bila pri notarju, da so uredili pismo. Oče Žizen je bil ves srečen in blažen. Ko so sedli v gostilno in se ga je nekoliko nasrkal, je jecljal od svete zadovoljnosti:

„Zalka, ti moja zlata, zlata hči!"

Objemal je Škvarčo, da se je Zalki gabilo.

„O, moj ljubljeni zet, ljubljeni zet!"

Ob teh spominih se je Zalki srce tajalo žalosti in bridkosti. Vedno bolj je spoznavala, da se namerja norčevati ne samo iz Škvarče, ampak tudi iz očeta in matere. Čudna otopelost se je je polaščala; naenkrat je začutila, da se je prenaglila in da ni več rešitve.

„Toda to je greh, če ga vzamem, ko se mi studi; to je greh!"

Drug glas ji je odgovarjal:

Prej bi bila pomislila; zdaj bi se rada norčevala iz matere in župnika in očeta!"

Tudi župnika, kajti oklici so že bili pisani in dvakrat je že bila oklicana.

„Še dober teden," je s strahom pripravljala perilo in zadela na srajco z odrezanim rokavom. Kakor da ji je presunilo nekaj v srce; zameglilo se ji pe pred očmi ni ihte je omahnila na skrinjo.

„Filip, Filip, kod hodiš?" je drgetala in brisala solze, ki so ji polzele po licu.

Našel jo je Jože, njen brat.

Odkar je bila Zalka na oklicih, je ni pogledal in tudi z družino ni večerjal. Nalašč je zamujal in molče brez besede odhajal spat.

„Meni je vseeno," je grdo pogledal, „toda če bo Škvarča k nam hodil, ko bom gospodar, ga osmodim!" je bruhnil iz sebe, ne da bi kaj vprašala, se zasukal na peti in spet loputnil z vrati za seboj.

Zalka je z obupom zrla za njim, vrgla vse perilo nazaj z skrinjo in šla k Lojzi.

„O, nevesta!" se je Lojza začudila in strme gledala njen objokani obraz.

„Meni ni prestati," je vzdihnila. „Tako hitro se vse vrši, čez dober teden bo poroka in jaz ne morem in ne morem nikamor!"

„Saj si sama hotela!" ji je odvrnila hladno.

„Hotela, da, hotela, toda to je strašno, to je tako strašno!"

Brisala si je solze in njene oči so ji gorele v obupnem ognju.

„Oh, saj ti ne veš! Jaz nimam moči, da bi zdaj odrekla. Mati in oče se veselita, samo Jože grdo gleda."

In ihtela je na glas. Ko je nehala jokati, je vstala in se ozrla okoli, kakor da nekoga išče. Ko sta zavili okoli vogla, je zaprosila:

„Za družico mi pojdeš, Lojza!"

„Ne, Zalka," je otresla Lojza, „za družico ti ne pojdem. Saj ima Škvarča sestrične."

Zalka je osupnila, kakor da jo je kdo udaril po glavi. Lojza pa ji je segla v roko in se poslovila.

„Vse me obsoja, vse me obsoja!" je kljuvalo v scru. „Moj Bog, in jaz nimam moči, da bi ustavila plaz, ki sem ga sprožila, nimam moči."

In kakor bi bila samo megla okoli nje, se ji je zdelo, ko je tavala proti domu.

STANDARD PAKETI

slovenske tvrdke: Dr. KOCE, G.P.O. Box 670, Perth W. A.

Doma je izsla nova uredba o carinski tarifi, ki se nanasa tudi na posiljanje darilnih paketov. Glavna novost je v tem, da so carine oprosceni darilni paketi, ako njihova vrednost ne presega 20.000 dinarjev, racunajoc po cenah, ki jih predvideva uredba (po prejsnjih predpisih ni smela biti vrednost paketa vec kot 10.000 dinarjev).

Druga, zelo vazna, novost je, da ni nobene omejitve glede vrste in kolicine blaga v okvirju vrednosti do 20.000 dinarjev. Posebna novost je tudi v tem, da more ena oseba dobiti darilni paket v omenjeni vrednosti (20.000 dinarjev) samo enkrat v vsakem koledarskem tromesecju (kvartalu). Vsled tega se vedno ni izkljucena moznost, da ena in ista druzina odnosno njeni clani dobijo vec paketov tekom istega tromesecja, ako njihova skupna vrednost ne presega 20.000 dinarjev. Po potrebi bomo natancneje o tem porocali v septembrski stevilki „Misli". Vsekakor bo narocnikom sedaj lazje sestavljati pakete. (Kdor zeli sam po svoji zelji sestaviti paket, si naj ogleda moj cenik v julijski stevilki „Misli".)

V domovino posiljamo vsa zdravila, tekstilije in tehnicne predmete po najnizjih cenah. Tako dobite na primer dobro Steyr-Puch kolo za £19.0.0.

Vsem tistim, ki narocajo pakete pri moji firmi, dajem brezplacno obsirne in temeljite informacije glede poziva zarocenk, sorodnikov itd. v Avstralijo. Ravno tako dajem brezplacno informacije za potovanja z letali in ladjami po celem svetu.

I. STANDARD PAKETI PO POŠTI

St. 21
2 kg kave Santos Ia,
2 kg sladkorja kristal,
0¼ kg caja Ceylon,
0¼ kg popra v zrnju,
4½ kg £3-3-6

St. 22
1 kg kave Minas Ia,
3 kg sladkorja kristal,
0¼ kg caja Ceylon,
0¼ kg popra v zrnju,
4½ kg £2-3-6

St. 23
3 kg kave Santos Ia,
3 kg sladkorja kristal,
3 kg riza Carolina Helios,
9 kg £4-12-0

St. 24
1 kg kave Santos Ia,
5 kg slalkirja kristal,
3 kg riza Carolina Helios,
9 kg £3-0-0

St. 25
2 kg kave Santos Ia,
3 kg riza Carolina Helios,
3 kg sladkorja kristal,
0½ kg rozin,
0¾ kg popra,
0¼ kg caja,
9 kg £4-9-10

St. 26
3 kg kave Minas Ia,
10 kg sladkorja kristal,
0¼ kg popra v zrnju,
0¼ kg caja Ceylon,
13½ kg £5-8-6

St. 27
1 kg kave Minas Ia,
10 kg sladkorja kristal,
2 kg riza Carolina Helios,
0¼ kg popra v zrnju,
0¼ caja Ceylon,
13½ kg £4-0-0

St. 28
2 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
5 kg riza Carolina Helios
1 kg rozin,
18 kg £5-7-10

St. 29
3 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
2¼ kg (5lbs.) svinjske masti,
2 kg olja olivnega,
0½ kg rozin,
0¼ kg popra v zrnju,
18 kg £7-12-6

II. STANDARD PAKETI PO ŽELEZNICI

St. 30
1 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
3 kg riza Carolina Helios,
1 kg olja olivnega,
0½ kg cokolade,
0.150 gr popra v zrnju,
0.100 gr caja Ceylon,
18 kg £5-17-6

St. 31
1 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
5 kg riza Carolina Helios,
5 kg bele moke 00,
1 kg olje olivno,
2¼ kg (5lbs.) svinjske masti,
0½ kg rozin,
0.100 gr popra v zrnju,
0.100 gr caja Ceylon,
0.050 gr cimeta v prahu,
2 kom vanilije,
25 kg £6-0-0

St. 32
2 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
5 kg riza Carolina Helios,
5 kg bele moke 00,
2¼ kg (5lbs.) svinjske masti,
1 kg rozin,
0½ kg cokolade svic,
½ kgcaja Ceylon,
0¼ kg popra v zrnju,
0½ kg mila Palmolive,
0¼ kg kakao holandski,
25 kg £8-7-0

St. 33
3 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
10 kg bele moke 00,
1 kg rozin,
0½ kg cokolade svicarske,
0.100 gr popra v zrnju,
0.100 gr caja Ceylon,
0.100 gr cimeta,
0.200 gr Palmolive,
25 kg £6-16-0

St. 34
1 kg kave Minas Ia,
10 kg sladkorja kristal,
10 kg bele moke 00,
1 kg rozin,
5 kg riza Carolina Helios,
5 kg spagetti Ia,
1 kg olja olivnega,
2 kg mila za pranje,
0½ kg mila Palmolive,
0¼ kg popra v zrnju,
0¼ kg caja Ceylon,
35 kg £7-5-0

St. 35
2 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
5 kg bele moke 00,
1 kg rozin,
5 kg riza Carolina Helios,
5 kg spagetti Ia,
4½ kg (10lbs.) svinjske masti.
2 kg olje olivno,
0.100 gr popra v zrnju,
0.100 gr cimeta v prahu,
0:100 gr caja Ceylon,
0.200 gr mila Palmolive,
35 kg £9-10-4

St. 36
2 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
10 kg bele moke 00,
5 kg riza Carolina Helios,
5 kg spagetti Ia,
1 kg rozin,
0½ kg caja Ceylon,
0½ kg cokolade,
0½ kg kakao holandski,
0.200 gr popra v zrnju,
0.050 gr cimeta v prahu,
0.200 gr mila Palmolive,
5 kom. vanilije,
35 kg £8-13-2

St. 37
2 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
10 kg bele moke 00,
10 kg spagetti Ia,
5 kg riza Carolina Helios,
4½ kg (10lbs.) svinjske masti,
1 kg olje olivno,
1 kg rozin,
1 kg mila za pranje,
0.500 gr cokolade svicarske,
0.200 gr caja Ceylon,
0.200 gr mila Palmolive,
0.100 gr popra v zrnju,
45 kg £10-9-6

St. 38
3 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
15 kg bele moke 00,
5 kg spagetti Ia,
5 kg riza Carolina Helios,
2 kg psenicnega zdroba,
3 kg olje olivno,
1 kg rozin,
0.500 gr mila Palmolive,
0.250 gr caja Ceylon,
0.250 gr popra v zrnju,
45 kg £11-0-0

St. 39
45 kg bele moke 00,
10 kg sladkorja kristal,
17 kg svinjske masti,
3 kg kave Santos Ia,
5 kg riza Carolina Helios,
5 kg spagetti Ia,
1 kg rozin,
0.500 gr cokolade svicarske,
0.200 gr caja Ceylon,
0.200 gr popra v zrnju,
0.100 gr cimeta v prahu,
87 kg £14-15-0

St. 40
17 kg svinjske masti,
10 kg sladkorja kristal,
10 kg bele moke 00,
5 kg riza Carolina Helios,
5 kg spagetti Ia,
1 kg kave Santos Ia,
1 kg rozin,
2 kg mila za pranje,
0.500 gr mila Palmolive,
0.250 gr caja Ceylon,
0.250 gr popra v zrnju,
52 kg £11-10-0

St. 41
22½ kg bele moke 00,
17 kg svinjske masti,
10 kg sladkorja kristal,
5 kg riza Carolina Helios,
3 kg kave Santos Ia,
1 kg rozin,
0.250 gr popra v zrnju,
0.250 gr caja Ceylon,
0.500 gr mila Palmolive,
5 kom. vanilije,
5 kg spagetti Ia,
64½ kg £13-15-0

St. 42
45 kg bele moke 00,
17 kg svinjske masti,
1 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,
5 kg riza Carolina Helios,
2 kg mila za pranje,
1 kg rozin,
0.500 gr caja Ceylon,
0.250 gr popra v zrnju,
0.200 gr mila Palmolive,
83½ kg £14-0-0

St. 43
45 kg bele moke 00,
17 kg svinjske masti,
62 kg £9-0-0

St. 44
90 kg (2 vreci) bele moke 00 .... £8-4-0

St. 45
17 kg svinjske masti £5-0-0

St. 46
45 kg bele moke 000 (v dvojni vreci) £4-2-0

St. 47
3 pare NYLON DUPONT Ia, £1-15-0

Zastopnik firme za N.S.W.:
MR. R. OLIP, 44 VICTORIA ST., POTTS POINT, SYDNEY

Ko je zvečer prišel Filip domov, mu je Lojza dejala:

„Nevesta je bila pri nas!"

„Zalka?"

„Da, Zalka!"

„Kaj to mene bri-briga?" je odvrnil Filip in čutil, da mu je kri udarila v lice.

„Kaj praviš?" se je oglasila starka v postelji. „Da te nič ne briga?"

„Kdo se ženi?"

„A tako! je potrdila starka in suho zakašljala. Ko se je umirila, se je vzpela čez zglavje in strmela nekam v daljavo.

„Ali Moro še živi?"

„Še, mati!" je potrdila Lojza.

„Kje je pa Filip?"

„Tukaj sem!"

„Filip, ali Moro še živi?"

„Še, mati!" je dejal Filip.

„A tako!" je spet potrdila s čudnim glasom, da so se vsi spogledali. Spet se je je polotil kašelj in omahnila je nazaj na posteljo.

Filip pa je odšel slabe volje spat. Ko mu je Lojza omenila Zalko, mu je bilo neizmerno neprijetno pri srcu in povrhu tega ga je mučilo še čudno vprašanje stare matere.

Legel je v seno in v polsnu mu vroč spomin segel v misli: Zalka je korakala ob njem skozi temo ter se takoživo naslanjala ob njegovo roko, da je čutil njen dih.

„No, Jaka, prerok ti, kdo bo vzel Zalko?" se je nasmehnil s trpkim spoznanjem. „Tudi ta je segla po boljšem od bajtarja!"

Toda notranji glas mu je odgovarjal:

„Ali si ji kaj dejal? Za ono si lazil, ki jo opravlja cela vas. Ali te kaj briga?"

Filip si je moral priznati, da ga briga in je v čudni vročici celo noč blodil za Zalko.

(Dalje)